

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 50. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593440944/facsimile.pdf> (tilgået 15. oktober 2021)

Anvendt udgave: Arvingen

Dame, som hidtil havde opdraget hende, og at det maatte blive forsøgt, om de kunde blive sammen. Hun kom strax reisende og var villig til Alt. Hun anviste ogsaa en Gaard paa Sjælland, hvor de Begge kunde finde et Hjem, og hende troede jeg. Alt Fjendskabet, som vi bestandig havde viist hinanden – eller rettere, som jeg havde tvunget mig selv og tildels hende ind i – var nu ophørt, uden at vi dog talte videre sammen. Men forinden vi skiltes, greb hun en Leilighed, da vi stode sammen ene, og sagde: »Axel, det glæder mig, at De har viist mig Tillid. De er nu Familiens Hoved, og jeg vil i Tiden staae Dem til Ansvar for Deres Søster.» Om saa mit Hjerte havde ligget aabent for hende, kunde hun ikke have valgt sine Ord rettere til at gjøre Indtryk paa mig og lade mig trygt skilles fra dem, skjøndt det forekom mig, at jeg slap altfor let fra det Hverv. Fader havde lagt paa mig.

Det var nu langt ud paa Efteraaret, og som Skoledreng havde jeg forsonet Meget; men det var bestemt, at det ikke skulde blive derved.

Samme Dag, som jeg kom tilbage til Bryggers, kaldte Justitsraaden mig efter Middagsbordet til en Samtale i Enrum og sagde til mig med sin dæmpede, monotone Stemme: »Hør nu, Axel, Du er jo et fornuftigt Menneske, og man kan tale med Dig. Der er hidtil blevet betalt ret Anseligt for Dig, det skal jeg indrømme, uagtet det ikke var Mere, end der kunde ventes efter Fordringerne, som stillede. Jeg har ikke havt nogen Fortjeneste paa Dig, hvilket jeg ogsaa vilde ansee for usømmeligt; men, kort og godt, der har ikke været Noget at klage paa Betalingen. Nu er det, som Du vistnok veed, anderledes. Det er kun en lille Sum, der aarlig kan betales for Dig, og skjøndt jeg ikke vil være karrig imod Dig eller nægte Dig en Haandsrækning, for at Du kan fortsætte Dine Studeringer – for nu har Du ingen anden Fremtid end at lære Noget for Alvor og blive Embedsmand – saa vil Du dog indsee, at som Prinds kan Du ikke vedblive at leve her i Huset. Du skal naturligvis ikke lide Mangel; men jeg har givet Ordre til, at Dit Tøj, naar Du kom, ikke skulde pakkes ud, før jeg havde forberedt Dig paa, at Du nu maa flytte op paa et Kvistværrelse, og naar Du har Gæster, saa maa jeg bede Dig erindre, at Du ikke kan byde dem Noget, saadan som ofte er skeet hidtil. Det mente jeg at skyldte baade Dig og mig selv at sige Dig for en Ordens Skyld. Jeg bestræber mig altid for at være tydelig mod mine Underordnede og Alle, jeg har at gjøre med, og Forord bryder ingen Trætte.»

Dette var maaskee følesløst, men hverken haardt eller uforstandigt.